

Don't worry be Happy!

Don't worry be Happy!

Marieke van Dijk

Schrijver: Marieke van Dijk

ISBN: 9789402130768

© Marieke van Dijk

Cover: Foto door mijzelf gemaakt bij Landgoed De Klinze te Aldtsjerk.

Alleen Happy en ik weten wat er op het moment van de foto in zijn gedachten speelt...

(Blz. 113-114)

Voor mams.
Die ik zo bewonder...
Van wie ik zo ontzettend houd...
De mooiste, dapperste en liefste moeder.

VOORWOORD

In uw handen, een open boek.
Net als Happy
en ik...
Niets verbloemend.
Niet in staat onszelf te verhullen.
Een open boek...

Ongeremd boos...
Ongeremd bang...
Ongeremd bedroefd...
Ongeremd blij...

Puur en onszelf.

Van intense hoogte- en dieptepunten.

In mijn boek heb ik gebruik gemaakt
van fictieve namen.
Het betreft hier mijn mening,
mijn grieven,
mijn geluk.

Het verhaal van mij en **Happy!**

HOOFDSTUK 1

‘Je krijgt de hond die je verdient’,
zegt de wereldberoemde hondentrainer Cesar Millan.
‘Dat méén je niet!’
Wat had ik dan misdaan dat ik déze hond kreeg?

Ik noemde hem: ‘Happy’.

Een angstig agressieve ‘mafkees’.
Sorry, Border Collie.
Iedereen die hij te pakken kreeg werd verminkt!

Wat was hij gewenst.
Het móést en zou een Border Collie worden.
Hij móést en zou kortharig zijn
én hij móést en zou Happy heten.
En hij kwam er!

Vraag me niet hoe ik het voor elkaar kreeg,
maar hij was eigenlijk een ‘borderline collie’.
Net als ik, óók borderline.

Ik was als een blok gevallen voor mijn gelijke.
Wij waren één.

Het eerste wat me te binnen schiet
Wanneer je me naar hem vraagt is het woord: intens.
Intens werkwillig.
Intens slim.
Intens gevoelig.
Dát was Happy.
En dan ook nog eens in de overtreffende trap.

Niet alleen zijn emoties en gevoelens waren intens,
hij voerde ook mij naar alle hoeken van mijn gevoelsleven.

Mijn leven met Happy kende diepe dalen en enorme
hoogtepunten.

Vanwege hém kon ik...

Nachten niet slapen...

Krom liggen van het lachen...

Huilen van geluk...

En super trots zijn.

Wat een mannetje, mijn mannetje.

Mijn Happy!

Mijn vorige hond Bobby, een gekruiste Border Collie,
verloor ik tijdens een langdurige opname bij de GGZ.

Hij was mijn vriend en ons afscheid was hartverscheurend.

Nu zat ik weer in een heftige depressie,

snakkend naar richting en een doel in mijn leven.

Ik betwijfelde of ik een hond met mijn probleem mocht
opzadelen.

Ik weet, ik kan impulsief zijn,

maar ik heb ook veel verantwoordelijkheidsgevoel.

Ik kan ergens volledig voor gaan, zeker voor een dier.

Een impulsieve zoektocht
en dáár vond ik Happy!

Op marktplaats.

Een echt Border Collie pup van dertien weken oud.

Een kortharige nog wel.

Mijn droomhond!

De laatste van het nest,

dit was voorbestemd.

We togen helemaal naar het plaatsje Zoelen in
Gelderland.

We werden vriendelijk begroet door Snow,
de moeder van 'onze' pup.

Snow gedroeg zich nogal onderdanig maar ik dacht:
ach...ze is een Border Collie...

Plots was daar een verlegen pup met de naam 'Spot'.

Hij was de kleinste van het nest geweest,
maar was dat belangrijk?

Waarom had dit ventje, veertien weken oud,
nog geen nieuw baasje?

De boerderij lag erg afgelegen.

Had de pup al wat van de wereld gezien,
tijdens deze o zo belangrijke fase in zijn jonge leventje?

We vroegen eigenlijk maar weinig,
het was allang een feit...

Deze pup ging mee naar huis!

Het was onverantwoord een hond via
marktplaats te kopen.

Het blijft altijd een gok.

Maar het was verstandig geweest,
wanneer ik beter om me heen gekeken had
naar een goede fokker.

Ik troostte me met de gedachte dat Happy tenminste goed
terecht gekomen was.

HOOFDSTUK 2

Happy groeide op in twee huizen.
Mijn vriend Dick had een flat in de stad
en ik woonde in het bosrijke dorpje Aldtsjerk.
We noemden dit vaak gekscherend ons buitenhuis.

Meteen de eerste avond kreeg ik in de gaten
dat ik een pienter hondje in huis had gehaald.
Hij begreep onmiddellijk dat hij voortaan als Happy
door het leven ging
en leek in zijn nopjes met zijn nieuwe naam.

Maar was het nou 'Happy' of 'Happie'?

Zody, de duitse herder van Dick, had niet de behoefte
veel op de voorgrond te treden.

Maar goed ook, want Happy was héél jaloers.
Hij claimde mij.
Ik was zijn universum.
Ik was zijn persoonlijk bezit.
Niemand steeg hem naar de troon.
Dat was onverdraaglijk.

Misschien vleidend te noemen, maar ook wel eens gênant.
Stel je voor dat manlief en ik elkaar innig omhelsden.
Toch niet ongewoon voor geliefden...

Happy werd niet goed en schopte een scène.
Hij jodelde dat het een lieve lust was
en sprong tussen ons in.

De eerste periode stortte ik me vol overgave op de zindelijkheidstraining.

‘Happy zou de eerste hond ter wereld zijn
die nooit zindelijk zou worden’,
daar was ik van overtuigd.
Ik zou falen!

Vanuit een strategisch punt in huis hield ik hem constant stiekem in de gaten.

Na elke tien minuten, na elk slaapje,
na elke maaltijd en na elk speelkwartiertje,
bracht ik hem trouw naar buiten.

Zelfs 's nachts liet ik hem uit.
Ik beleef warme herinneringen aan deze tijd.
Het was winter en het vroom.
Telkens wanneer ik hem wakker maakte,
werd ik kwispelend begroet.
Ik smolt voor dat lieve smoeltje.

Hier ligt het fundament van onze hechte band.
Uiteindelijk groeide zijn blaas van maatje walnoot
tot standaard formaat.
Ik was geslaagd!

Omdat we wisten dat die geweldige puppytijd
om zou vliegen,
maakte Dick veel foto's en filmpjes.

Ik was idolaat van Happy's bolle puppybuikje
en wilde er per se een foto van hebben.

Maar omdat Happy nou eenmaal een jongetje was,
kreeg je als vanzelf nóg een klein detail op de foto...

Je kreeg het kleine puppypiemeltje erbij cadeau.

Dick vond dit 'verwerpelijk'.

Hij noemde het: 'pervers'.

'Je reinste puppyporno.'

Ik dwong hem...

Mijn Dickie Dik maakte de foto met het schaamrood op de kaken,

terwijl Happy trots en schaamteloos poseerde.

De eerste nachten sliep Happy in een rieten mand naast ons bed.

Maar plotseling,

midden in de nacht,

had het ventje hier genoeg van en klom eruit.

Happy liet ons geen keus,

we sloten hem op in een honden bench.

Onmiddellijk verklaarde Happy ons de oorlog en zette een enorme keel op.

Zó erg dat er binnen tien minuten een verontruste buurman op onze stoep stond.

'Wat wij met die arme hond uitspookten?'

Happy was niet te vermurwen en daarom vertrokken wij nog diezelfde nacht naar het meer afgelegen Aldtsjerk.

Hier hervatten wij onze onrustige nacht.

Gelukkig gaf hij déze strijd na één nacht op.

Maar het was wel een voorbode.

Ons leven met dit ventje zou nimmer saai zijn.

HOOFDSTUK 3

Ik vond een hondenschool die me geschikt leek.
We moesten vier weken wachten voordat de cursus van start ging.

Achteraf een cruciale fout.

Juist omdat Happy al wat ouder was hadden we eigenlijk geen tijd te verliezen.

Bovendien had deze leuke kleine hondenschool véél te weinig kennis van probleemgedrag.

Happy begon zijn opleiding als het braafste hondje van de klas

en eindigde b́innen het jaar als ‘hmmm moeilijk’.

Ik bleef aan de bel trekken,

maar de ernst en/of de aard van het probleem werd niet gezien.

Bijna iedere hondengoeroe keurt het ten strengste af, maar wij genoten hier met volle teugen van.

Jawel, we nodigden Happy en Zody bij ons uit op bed.

Één groot feest voor ons vieren.

Onze dag begon met een grote glimlach.

De honden buitelden over de dekens,

strekten zich gelukzalig

en zoenden ons eindeloos goedemorgen.

Halleluja, de dierenarts had Happy gezond verklaard.

Een kerngezonde impulsaankoop.

Dat was mazzel!

De dierenarts vertelde dat Border Collie puppy's langer

mochten wandelen
dan puppy's van andere rassen.
Een volwassen Border Collie kan per dag wel honderd
kilometer afleggen.

Enthousiast namen we het mannetje mee naar het bos.
Ik was verbaasd, zelfs een beetje bezorgd.

Happy, normaal best uitbundig en speels,
maakte nu helemaal niet die indruk.
Was hij niet blij?
Hield hij niet van het bos?

Het duurde een tijdje eer bij mij het kwartje viel.
Zo jong als Happy was,
instinctmatig spaarde hij zijn energie.
Misschien lag hem wel een tocht van honderd kilometer
voor de boeg...

Ik was verwonderd en diep onder de indruk.
Dát zou me nog vaak overkomen met dit dier.

In de stad werd Happy écht met verkeer
geconfronteerd.
De eerste schrik duurde maar kort,
algaauw toonde hij zich een echte Border Collie.

Hij fixeerde de auto's met zijn ogen
en kroop in de typische drijfhouding.
Zijn instinct vertelde hem dat hij auto's moest drijven.

En dán besef je dat verkeer en Border Collies een dodelijke
combinatie kunnen zijn.
Één moment van onoplettendheid...

In verband met zijn socialisatie maakten we autoritjes en bezochten vrienden die aan een drukke straat woonden. Voor het eerst kreeg ik te maken met een Happy die totaal overprikkeld raakte.

Mijn aanwezigheid leek totaal niet meer tot hem door te dringen.

Dit verontrustte me behoorlijk...